

РЕШЕНИЕ

№ 2578

гр. София, 18.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 19.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Аглика Адамова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **356** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу решение №1925/2012г. на Комисията за защита на личните данни, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 48 000лв. за нарушение на чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД и имуществена санкция в размер на 15 200 лв. за нарушение на чл. 19, ал. 1, т. 3 от ЗЗЛД. Твърди се, че обжалваното решение е незаконосъобразно като постановено в нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон. Поради това се моли за отмяна на решението.

Ответникът Комисия за защита на личните данни оспорва жалбата.

Заинтересованата страна М. К. А. не взема становище.

Заинтересованата страна „ЕОС М.“ поддържа жалбата.

Съдът, след като обсъди събраните доказателства, възраженията и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Комисия за защита на личните данни е сезирана с жалба с вх. № 1925/20.03.2012г. от М. К. А. срещу [фирма] и „Софийска вода АД“. В жалбата се посочва, че фирмата [фирма], която е наета от Софийска вода АД звъни редовно, почти всяка седмица на мобилния и домашния ѝ телефон и на наемателите ѝ, като осъществява натиск относно сума, за която жалбоподателката твърди, че е недължима. Жалбоподателката твърди, че никога не е давала съгласието си Софийска вода да предоставя на който и да е личните ѝ данни.

Към жалбата е приложено писмо от [фирма] до жалбоподателката относно неплатена

сметка на стойност 617.15лв заедно със законна лихва от датата на падежа до момента на плащане. Жалбоподателката е уведомена, че при неплащане на сумата ще настъпят негативни последици за нея. По отношение на тези последици е указано, че е възможно [фирма] временно да преустанови предоставянето на услугите, като това не изключва и да бъде потърсено събирането на вземането по съдебен ред.

Във връзка с непрекъснатите обаждания на [фирма] относно дължимостта на сумата е предявен отрицателен установителен иск пред Софийски районен съд от наемателите на жалбоподателката И. М. Б. и Н. А. В., за установяване недължимостта на вземането от 602лв., включващ главница и законна лихва за забава за неизплатена консумирана студена вода за периода 17.02.2009г – 21.09.2011г.

Към настоящата преписка е приложен договор 4975 от 09.11.2010г. между [фирма] и [фирма], с който на второто дружество е възложено да събира просрочени вземания на длъжници на [фирма]. На 30.07.2012г. е постъпило писмо от [фирма], в който е приложено извлечение от възлагателния файл, с който [фирма] е ангажирано да събира вземанията на клиенти на [фирма]. Информацията, която [фирма] представя по отношение на длъжниците си на фирмата, натоварена със събиране на просрочените вземания на клиентите, съдържа име на клиента, адрес на имота, който е водоснабден, адрес за кореспонденция, размер на просроченото и текущото задължение, както и информацията относно телефонния номер. Указано е, че към момента на възлагането данните на жалбоподателката са били въведени в специализиран програмен продукт и са били администрирани във връзка с изпълнение на задълженията на [фирма] по сключения рамков договор за събиране на вземанията. Уточнява се, че към момента случаят на жалбоподателката е архивиран, а личните ѝ данни са изтрити от програмния продукт.

Заинтересованата страна [фирма] представя писмено становище пред Комисия за защита на потребителите, в което излага доводите си относно неоснователността на жалбата. Твърди се, че на база сключения договор между дружеството и [фирма], като администратор на лични данни по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗЗЛД, то има право да оперира с предоставените му лични данни на жалбоподателката във връзка с изпълнение на поетите с горепосочения договор задължения.

До КЗЛД е постъпило писмо с № ПЗ708/01.08.2012г. от [фирма], в което е указано, че на 01.08.2002г. на името на М. К. А. е регистрирана индивидуална партия с клиентски № 3122433 и от тази дата лицето придобива качеството на клиент на [фирма]. Телефонния си номер жалбоподателката е предоставила в момента на регистриране на партидата и е потвърден на следващия месец във връзка с пломбиран водомер и отчет на същия. В писмото е обяснено, че между жалбоподателката и дружеството са налице трайно установени фактически отношения, свързани с предоставяне и ползване на ВиК услуги, твърди се, че тези отношения са облигационни и се уреждат съгласно Общите условия за предоставяне на ВиК услуги. Указано е, че съгласно чл. 1, ал. 2, т. 2 от Наредба №9/1994г. за ползване на водоснабдителните и канализационните системи (отм.) лицето е имало качеството на абонат на ВиК, а съгласно чл. 3, ал. 1, т.2, предл. 1 от Наредба №4 от 14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите за ползване на водоснабдителни и канализационни системи, той има качеството на потребител на ВиК услуги. Твърди се, че предоставените данни на [фирма] във връзка със събиране на вземанията са съотнесими и не надхвърлят целите, за които се обработват и са в съответствие с разпоредбата на чл. 2, ал. 2, т. 3 от ЗЗЛД.

Видно от извлечение от Електронния регистър на Администратори на лични данни ЕОС М. ООД част 2 – описание на регистър Лични данни на клиенти длъжници, в т. XI е посочено, че няма изрично съгласие на физическите лица за обработване на техните лични данни. Противно на това в извлечение от Електронния регистър на Администратори на лични данни към Софийска вода в съответната точка XI е посочено, че има изрично съгласие на физическото лице за обработване на неговите лични данни. Не са приведени доказателства обаче за реално дадено такова съгласие.

Съгласно чл. 63 от действащите Общи Условия на [фирма] „С влизане в сила на настоящите общи условия, потребителят дава съгласието си за предоставените на ВиК оператора лични данни да бъдат използвани във връзка с фактическите отношения на предоставяне на ВиК услугите“. Твърди се, че жалбоподателката не е възразила срещу тези условия в предвидения съгласно чл. 11, ал. 8 от ЗРВКУ и следователно е налице съгласието ѝ за предоставяне и използване на данните ѝ във връзка с фактическите отношения по предоставяне на ВиК услуги.

[фирма] депозира писмено становище пред КЗЛД на 17.04.2012г., в което се твърди, че между дружеството и жалбоподателката са налице валидни договорни правоотношения, тя не е възразила в дадения срок, срещу Общите условия на договора, чл. 63 от които гласи, че потребителят се съгласява предоставените от него лични данни да се използват във връзка с фактическите отношения по предоставяне на ВиК услуги. Казва се още, че жалбоподателката дължи сумата от 745лв, а по индивидуалната ѝ партида не е постъпвало плащане от 12.02.2010г. Излагат се доводи, че е налице правно основание на „ЕОС М.“ да обработва личните данни на жалбоподателката, тъй като на собствено основание то е регистрирано като администратор на лични данни. Подчертава се също, че съгласно трайната практика на КЗЛД телефонният номер не попада в обхвата на легалната дефиниция на понятието „лични данни“.

С протокол №28 от 11.07.2012г. Комисия за защита на личните данни, като разглежда жалбата на М. К. А., в която се твърди, че е налице злоупотреба с предоставени лични данни, понеже [фирма] няма правно основание да ги предоставя на трети лица, образува административно производство. По него са конституирани като страни жалбоподателката М. К. А. и [фирма], а като заинтересована страна е конституирано дружеството с ограничена отговорност [фирма]. Дружествата имат качеството на администратори на лични данни по силата на чл. 3 от ЗЗЛД.

С протокол №30 от 25.07.2012г. от проведено заседание на КЗЛД е възложено на дирекция „Правни производства и надзор“ да извърши необходимите проверки, указано е на [фирма] и на [фирма] да предоставят доказателства относно наличието съответно на договорни отношения с жалбоподателката и относно предоставените лични данни, както и се отлага разглеждането на жалбата за 19.09.2012г. поради липса на достатъчно доказателства за изясняване на правната и фактическата страна на спора.

Видно от протокол №35 от 19.09.2012г. жалбата е обявена за основателна. Комисията е счела, че жалбата е съобразена с изискванията на КЗЛД съгласно Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация и съдържа необходимите нормативно определени реквизити, подадена е при наличието на правен интерес, в срока по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД и е от компетентността на комисията. В заседание, проведено на 4.10.2012г. (протокол № 36) е насрочено

разглеждането на жалбата по същество за следващо заседание, когато комисията ще бъде в пълен състав.

С протокол № 37 от заседание на КЗЛД на 10.10.2012г. е прието оспореното решение, с което на [фирма] са наложени следните административни наказания: имуществена санкция в размер на 48 000 лв за нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗЗСЛ и имуществена санкция в размер на 15 200 лв за нарушение на чл. 19, ал.1, т. 3 от ЗЗЛД. Въз основа на този протокол КЗЛД приема решение № 1925/2012г. от 18.12.2012г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на личните данни. Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл.59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити – наименованието на органа, наименованието на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подписи. При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административно-процесуалните правила и е спазен материалният закон.

Разпоредбата на чл. 2 от Закона за защита на личните данни определя като лични данни всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. По отношение на твърдението на [фирма], че съгласно трайната практика на КЗЛД телефонният номер не попада в обхвата на легалната дефиниция на понятието „лични данни“ следва да се обърне внимание, че информацията, която [фирма] представя по отношение на длъжниците си на фирмата, натоварена със събиране на просрочените вземания на клиентите, съдържа име на клиента, адрес на имота, който е водоснабден, адрес за кореспонденция, размер на просроченото и текущото задължение, както и информация относно телефонния номер. Без съмнение името и адресът на клиентът на ВиК услугите са негови лични данни.

Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД обработването на личните данни от страна на администратора следва да е законосъобразно и добросъвестно; личните данни да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели; да бъдат съотносими, свързани със и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. В чл. 4, ал. 1 ЗЗЛД са изброени условията, при които е допустимо обработването на лични данни, а именно: 1. обработването да е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; 2. физическото лице, за което се отнасят данните, да е дало изрично своето съгласие; 3. обработването да е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; 4. обработването да е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; 5. обработването да е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; 6. обработването да е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със

закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; 7. обработването да е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните. В случая безспорно не са налице условията по т.1,4,5 и 6. Спорно по делото е дали е налице някоя от хипотезите на т.2,3, 7.

Съгласно легалното определение на §1, т. 1 от ЗЗЛД „обработване на лични данни“ е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, съхранение, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространение, представяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване. Следователно, предоставянето на лични данни на М. А. от страна на [фирма] на [фирма] и употребата им от последното дружество са действия по обработване на лични данни по смисъла на § 1 от ДР на ЗЗЛД.

Правилни са изводите на комисията, че не е доказано наличието на договорни отношения между [фирма] и М. А.. В случая дружеството е натоварено с доказателствената тежест да установи факта, от който произтича вземането му, т. е. да установи наличието на валидно възникнало облигационно правоотношение с източник договор за доставка на вода и отвеждане на отпадъчни води, по силата на което в тежест на водоснабдителя е възникнало задължението да доставя питейна вода за питейно-битови нужди , а в тежест на абоната – да заплаща отчетеното количество вода в установения от закона срок.

Изискването за сключване на писмени договори между потребителите и експлоатационните предприятия „ВиК” е въведено с изменение на Наредба № 9 за водоснабдителните и канализационните системи от 1994г. /ред. ДВ. бр.15 от 6 Февруари 1998г./, отменена със сега действащата Наредба №4 от 14.09.2004г.за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи/ДВ,бр.88/08.10.2004г./ В § 7.от ПР на Наредба №9/1994г. г. е предвидено, че писмените договори за водоснабдяване с лицата по чл. 3 се предоставят на абонатите най-късно до 31 декември 1999 г. и се сключват след предаване на образеца на договора от експлоатационното предприятие "В и К" на лицата по чл. 3. Несключването на договор за водоснабдяване в срока по ал. 1 е основание за прекратяване на водоснабдяването.

В Наредба № 4/2004г. също е предвидено изискване водоснабдителното дружество да сключи договор със своите абонати. Изискването за писмена форма на договора в цитираните разпоредби е изискване за форма на валидност. [фирма] не е представила договор с потребител на услуги нито в хода на административното производство, нито по повод производството пред съда. В чл. 4 от Общите условия изрично е посочено, че ВиК операторът може да предложи на потребителите си договор. В посочената разпоредба е изброено какви задължителни данни трябва да съдържа този договор. Предвид обстоятелството, че такъв договор не е представен, следва да се приеме, че такъв изобщо не е сключван.

Съгласно чл.8 от Наредба №4 „получаването на услугите В и К се осъществява при публично известни общи условия, предложени от ВиК оператора и одобрени от държавния регулатор, в лицето на Държавна комисия за енергийно и водно регулиране /ДКЕВР/. Съгласно разпоредбата на

чл. 8, т. 3 от Общите условия [фирма] е длъжна да открие индивидуални партии на потребителите в сгради – етажна собственост, отчитани на общ водомер, след представяне на разделителен протокол, от Общото събрание на етажната собственост за дължимите до този момент суми по имоти и след заплащане на административните разходи за промяната. Видно от документите по преписката на 01.08.2002г. на името на М. К. А. е регистрирана индивидуална партия с клиентски № 3122433 и от тази дата лицето придобива качеството на клиент на [фирма]. По отношение на доказването на валидни облигационни отношения „Софийска вода“ се позовава единствено на твърдението, че от 1.08.2002г. е разкрита индивидуална партия на М. А. и от този ден тя е потребител на дружеството. Към този момент обаче изискването за сключване на писмен договор е било налице. Липсват каквито и да е доказателства, че М. А. е изразила съгласие да ползва ВиК услуги.

В чл. 1 от Общите условия са регламентирани отношенията между водоснабдителното дружество и потребителите. В чл. 2 от ОУ е дадено определение на понятието „потребител на ВиК услуги“. Потребителите на водоснабдителни и канализационни услуги са физически и юридически лица – собственици или ползватели на имоти етажна собственост и др. Това понятие има широко приложно поле и посредством него не може да се определи с точност кой е потребител на предоставените ВиК услуги – в случая дали собственика на имота или наемателите, следователно не може да се докаже и наличието на договорни отношения.

Обстоятелството, че исковата молба пред СРС за установяване недължимостта на вземането по фактура е заведена от наемателите на М. А., а не от нея е още един довод в полза на тезата, че тя не е клиент на „Софийска вода“ по отношение на имота, за който е оспореното вземане.

След като липсват доказателства за наличие на договор между страните, не е налице и основанието по чл.4, ал.1 т.2 и 3 ЗЗЛД за жалбоподателя да обработва лични данни на М. А..

Съгласно чл. 19, ал.1, т. 3 в случаите, когато личните данни се събират от лицето, за което се отнасят, администраторът или негов представител му предоставя информацията относно получателите или категориите получатели, на които могат да бъдат разкрити данните. По силата на този законов текст и на чл. 20 ЗЗЛД [фирма] като администратор на лични данни е задължено да предостави информацията на клиентите си относно данните, които идентифицират администратора и неговия представител, целите на обработване на личните данни и получателите, на които могат да бъдат разкрити данните. На потребителите не е била предоставена информацията, че личните им данни ще бъдат предоставени на трето лице за събиране на задълженията им. Не е налице хипотезата на чл. 4, ал.1 т.7 ЗЗЛД, тъй като не може да се приеме, че интересите на водоснабдителното дружество имат превес над тези на потребителите.

Предоставянето на данните е извършено в разрез с един от основните принципи, на които се обосновава обработването на личните данни, а именно принципът на съразмерност при обработване на личните данни. Съгласно този принцип обработването на личните данни не трябва да се извършва

допълнително, спрямо целите, за които са събрани личните данни и обработването да е несъвместимо с тези цели. Нарушението на посочения принцип е административно нарушение на ЗЗЛД.

Личните данни на жалбоподателя са събрани евентуално с цел притежаваният от нея недвижим имот да бъде водоснабден. Предоставянето на личните данни на другото дружество е допълнително обработване на личните данни спрямо посочената цел и този вид обработване е несъвместим с нея. По този начин администраторът е нарушил разпоредбата на чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗЗЛД.

Неоснователни са доводите на дружеството жалбоподател, че КЗЛД е излязла извън предела на своята компетентност, като се е произнесла за наличието на извършено административно нарушение на чл. 19, ал. 3 от ЗЗЛД. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД комисията има правомощия да осъществява цялостен контрол по законосъобразността на обработване на личните данни. Именно въз основа на констатиране на административни нарушения е възможно налагането на административни санкции, което безспорно е едно от правомощията на КЗЛД.

КЗЛД е изпълнила задължението си за индивидуализация на административните наказания, като е изложила съображения за причините, поради които налага санкции в размер около и над средния в рамките на предвиденото от закона. Съдът намира, че са неоснователни доводите на жалбоподателя, че наложените имуществени санкции са прекомерни и не съответстват на тежестта на нарушенията и тяхната обществена опасност. Санкцията за нарушение на чл. 2, ал.2, т.2 ЗЗЛД е около средната, а санкцията за нарушение на чл. 19, ал.1 т.3 ЗЗЛД - над средната. Ответникът е отчел обстоятелството, че извършените нарушения засягат широк кръг лица – потребители на съответния вид услуги. Съдът счита, че при определяне на санкцията следва да се има предвид и монополното положение на жалбоподателя в областта на предлагането на ВиК услуги.

При така извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл. 168 АПК и по изложените съображения съдът намира, че при издаване на оспорвания административен акт не са допуснати нарушения на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. На основание чл. 143, ал.4 АПК жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Воден от горното Административен съд София град:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление [населено място],[жк], Бизнес парк С., сграда 2А, срещу решение №1925 от 18.12.2012г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление [населено място],[жк], Бизнес парк С., сграда 2А, да заплати на Комисия за защита на личните данни съдебни разноски в размер на 150лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: